

Talan 1853 január 18.

K 513 / 1095.

Felbontani a borítékot, és Miskam, hogy kértél
vett "codicillusodra" is mondjak valamit. En már
látam a Delibáznak három szavát. Sokai
már a programban kimondta, mit akar. "Sen",
ki sem olyan erős körülírni, ugymond, hogy az irdal,
mat egymaga fentartással is senki sem olyan
gyenge, hogy nélkülözni lehetne, vagy hogy hatvány
mögátalról ne lehetne." (a szavak nem jutnak
eszembe, de az értelem körülbelül ez). Így te,
hát nincs miért megütközni a társaságon,
mellyben felvetted a P. közhírsége elöle.
Külsőben az a vers nem éppen rossz, s annyit fel,
lehetünk sokairól, hogy a sokkal talán nem is
adná. Egyébiránt a Hölgyfarságról nem anny
nyira, vagy nem éppen a Főnök, hanem
aron mindenféle barbar népek elöl vesztél,
tunk, kik az a Pleichberechtigung elvét
nagyon is képviselik. A mi illeti J. Kál,
munk, Vadrózsáiban van egynehány, a mi
vadrózsának megjárja: de olvastad-e kinizsi;
jét? En olvastam. Itt egy kis mutatvány:

Minden a vén anyjuk annyi kinizsi látott;
képzetheti minő fura képet vágott!
Két garas formában nyitva maradt szája....
Egyorában kiválygott a sok Sexus! Márja!
Ér a vén anyjuk egy tisztes nő, kinizsi és
anya! Et ungue leonem! Vagy ez a hely:
Mint mikor egyetlen isten átáta völgybe
a ferisvir három oldalról ömlék le;
A három jó lelek könye akkép szakadt..."

nem tudom; emlékszel-e Toldiban:

"Mint mikor két hegyről öregegy a patak,
A két fél könyvek egykeszakaibanak...?"

Amíg meglozza Toldit, hogy ki Julia is
vársüvört a lojót helyekre: "azán! et innen s
innen van!" Nem csak az első Toldit kopirozta
pedig, hanem a másodikát is, a mutatványt
ni a fox Phoenischen kijött.

Hanem aréve ő "nagy költő", szép leányok
jurasuaxxák, maga is szép fiú. —

Mind erekből az a tanulság, hogy írjunk bír
ax, ne leveles időskainak, hanem vesekes lapu
jába, soha se irodájunk a mellettünk felső "ória"
sokkal, ne irigyljék babéjjaikat, hadd nőjének
páruvá... vagy gombáivá, mindegy, ni pedig ma
vagyunk azok, a mik vagyunk, írjunk gondolat
írjunk szerényen, elbirtosság nélkül, s ha kerik
nem vagyunk, írjunk mint Horácia

Operosa, paroi, (arar: nos parvi)

Carmina ...

a melkánylós nem marad el, vagy ha kevés
is, előbb usóbb meg fig jöni; ha pedig a
közönség irkését e magfoni firkándorásól
négyes elonsharjáb, akkor ne buruljunk rajja,
egy uly közönség tapsa nem et egy szombot.

Signasum Nagy Kőrös, us supra.

And. Homos